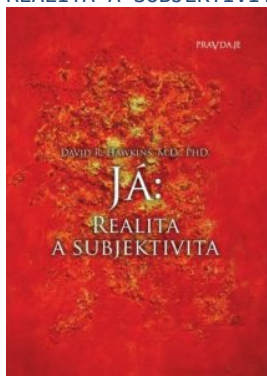

Kapitola 17: Vnitřní cesta

Předcházející část: Kapitola 16: Konečná dvířka

JÁ:
REALITA A SUBJEKTIVITA

[Přesměrovat a objednat knihu...](#)

Práva na vydávání překladů knih Dr. Davida R. Hawkinsa mají v ČR s SR dvě společnosti – Nakladatelství Pravda.je a Pragma. Nevytváříme vlastní e-shop, ale můžete náš web a naše společné neziskové akce a setkání podpořit zakoupením knihy na stránkách vydavatele. Námí vytvořené družstvo EVOLUCE, které je účetně pořadatelem neziskových akcí a setkání, získá z takto zakoupené knihy příspěvek na svoji činnost. Při objednávání stačí ve třetím kroku, kdy vyplňujete „Informace o vás“ rozkliknout „Zadat poznámku pro prodejce“ a napsat text „evoluce“. □ Doprava i platba je přizpůsobena pro Českou i Slovenskou republiku. Vydalo nakladatelství PRAVDA.JE – 2020

ČTVRTÁ ČÁST – TRANSCENDENCE

KAPITOLA 17: Vnitřní cesta

Instrukce

Nejpřímější cesta k osvícení je oddaná introspekce, meditace a rozjímání o vnitřních činnostech ega tak, aby tomu rozumělo vědomí. Proces je posílen záměrem a oddaností a celkové úsilí je podporováno duchovní inspirací. Oddanost je zaměřena na proces samotný jako odevzdání se Bohu. Soustředění musí být intenzivní a je napájeno pevností a vědomým záměrem. Tento proces je jedním z objevů a stává se postupně vnitřně odhalující.

Každé období soustředění a praxe je stejně cenné. Nakonec je nástroj „zaostřené mysli“ zdokonalený, což je samo o sobě je naprostým úspěchem, který vyžaduje oddanost tomuto úkolu. Oddanost člověka vnitřně naplňuje a odměňuje.

Skutečné soustředění, jak je vysvětleno jinde, může být na kontext nebo na obsah, tj. centrální (jako je soustředění oka na mušku) nebo periferní. Kontext zahrnuje celou totalitu osoby a proces – mysl, tělo, styl praxe, osobnost, nastavení, pokoj, budovu, město, kraj, stát, kontinent, svět, oblohu, planety, galaxii, vesmír a Boží mysl. S praxí se stává každý styl důvěrný. Ve skutečnosti bychom se mohli pokusit zjistit, co je přirozenější. Rovněž je možné umět se zaměřit oběma způsoby (centrálním nebo periferním).

V běžných životních podmínkách se automatické fungování ega / mysli považuje za samozřejmost a nepodléhá kontrole. Proces studování mysli již začíná uvolňovat sevření ega. Pocit sebe sama začíná měnit umístění a pocit vnitřního „Já“ začíná postupovat skrze vrstvy vědomí.

Tento jednoduchý výcvik / proces / praxe odhalí jednou provždy úroveň jako fascinaci ega „gravitačními poli“ s mentálním obsahem, myšlenkami, pocity a dialog je překonán. Vrstvy nebo pole přejdou od doslovných, konkrétních „věcí“ a formy lineární domény a začnou se přesouvat od specifik ke kontextu.

Progresivní oblasti realizace

Obsah

Forma

Registrovat

Rozpoznání

Divák / prožívající

Kontext

Povědomí

Pozorovatel / svědek

Světlo vědomí

Projevené jako všehomír (Allness) Já

Neprojevené (Boží hlava)

Když se pozorování pohybuje úrovněmi, smysl pro „já“ a definování sebe, se mění s ním. Nejjednodušší přechod je uvědomění si, že člověk není zaměřením nebo obsahem myšli, ale neměnný pozorovatel / svědek / pozorovatel. I když se životní příběh mění, stále existuje aspekt vědomí, který vše nepřetržitě sleduje, a na trochu jiné úrovni prožívá. Smysl pro „Já“ se postupně přesunuje od obsahu ke kontextu.

Rekapitulace primárních kroků: Mysl zaznamenává předmět zájmu, který má formu v podobě myšlenky, obrazu, pojmu, atd. Toto je registrováno ve vědomí a pak spouští pole vzpomínkových procesů a emoční reakce. Člověk zaznamená, že vzpomínka je uložena do svých oblastí paměťové banky podle předchozích pocitů a úsudků, jako jsou dobré / špatné, potěšení / bolest, správné / nesprávné, atd. Registrace spouští přidružené emoce, které jsou zkušeností na úrovni pozorovatele / prožívajícího. Pozorovatelem bude zjištěno, že smysl pro „Já“ je neosobní kvalita, která automaticky funguje pouze „zkušenostně“. Posun identity k tomuto vnitřnímu prožívajícímu odhalí, že funguje automaticky, bez ohledu na to, jaký obsah může život mít.

Dalším krokem (snadným) je zaznamenat, že zdroj pro prožívání je pole nazvané povědomí, které tu je, a priori, pro schopnost prožívat. Pokud se ztrácí povědomí, jako v případě spánku nebo anestézie, nebo lékařsky „upadnout do bezvědomí“, žádné z nižších polí nefunguje. Bez povědomí svědka / prožívajícího nastává amnézie, prázdnota nebo zapomnění.

Další krok je jemnější v tom, že je to pozorovatel / svědek, který ví, zda je povědomí přítomno nebo ne. Na úrovni povědomí je myšlení nahrazeno věděním pozorovatele / svědka jako neosobní funkce vědomí. Tyto schopnosti se vyskytují jako funkce jejich vlastní podstaty a ne osobního já.

Další krok je opět jemnější. Je důležité si všimnout, že pořád existuje Světlo vědomí, celkové pole, ve kterém je povědomí možné.

Konečným a nejjemnějším krokem všeho je odhalení Já jako konečného zdroje vědomí. Já pak vyzařuje a odhaluje svou podstatu jako projev božství, která se naopak představuje jako záře Boží hlavy – neprojevená – bezejmenná, nekonečná, nejvyšší, konečný Zdroj, který je nekonečným kontextem a tedy nekonečným potenciálem a nekonečnou mocí. Zdroj stvoření je zjevný jako projev Boha jako Stvořitele, ze kterého vychází světlo vědomí jako Zdroj života.

Pojem „Já (I)“ je identifikace a vědění, které jsou vlastnostmi vnitřní Přítomnosti, která umožňuje schopnost poznat „Já (I)“ jako já (Self), zbavené všech nároků a předstírání, vnitřní smysl pro „Jáství (I)“ pouze zná Sebe a je bez jakéhokoli obsahu. Ve stavu jednotnosti neexistuje oddělení mezi Přítomností a Já, a já zmizí, když světlo nahrazuje tmu. Smysl pro „Jáství (I)“ je sjednocený s veškerou existencí a je samotným jádrem svého zdroje.

Pravda je odhalena zevnitř jako absolutní jistota, protože jistota je vlastností Přítomnosti. Je radikálně subjektivní jako základní zdroj a primární jádro absolutního vědění. Nemá žádný obsah, protože není nic, co je třeba znát, protože vlastní Realitou je vše, co existuje. Je tedy naprosto tichá a zbavená obrazů, slov nebo koncepcí.

Ve své totalitě to je konečný extrém čisté subjektivity, která vyhladí všechno mentální fungování. V nekonečném světle Boží slávy nejsou možné žádné koncepty. Existuje hluboký klid, bezpečnost a „pocit domova“. Dokončení je finální. Neexistuje žádné zbývající vlnění, protože bylo rozpuštěno v nekonečné jemnosti, která patří k podstatě Přítomnosti. Pro nekonečný kontext, ze kterého vzniká veškeré Stvoření, je množství vesmírů jen přechodná myšlenka, tak krátká, aby byla rovnocenná sotva rozpoznatelnému letmému smítku. Dokončení jako dokonalost a krása vyzařuje z všudypřítomného Božství, které je nekonečným zdrojem existence.

Historie a čas jsou produkty ega. V říši Absolutna není nic, co by bylo možné zaznamenat.

Otázka: *Tato recitace je skutečně nejhlubší. My jsme kalibrovali úroveň těchto informací na 999,9. Vystává otázka, pokud je Absolutno mimo čas a formu, pak jak se karma zaznamenává a jak se stává, že je dostupnou pro vyšetřovací výzkum?*

Odpověď: Nejvyšší úroveň Manifestace je Vědomí, které je beztvaré, ale přesto schopné registrovat formu. Může zaregistrovat jen to, co je skutečné a má existenci, protože to falešné je neskutečné a nemá žádnou existenci, proto je nelze registrovat. Svalový test může rozpoznat a reagovat na pravdu. Nemá žádnou odpověď na to, co neexistuje nebo se nikdy nestalo; tak ani nelze předvídat „budoucnost“. Svalový test není odpověď „ano / ne“, ale pouze odpověď „ano“

protože k tomu, co je nepravdivé, nemá žádnou odezvu. V běžném jazyce nazýváme nedostatek reakce „ne“, ve skutečnosti je to pouze absence „ano“.

Vědomí existuje jako energetické pole bez vrozené formy, přesto je zahrnuta. Jeho moc je k dispozici životu, který napájí energií. Množství dostupné moci se liší, jako intenzita světla závisí na místních podmínkách. Analogicky: čím blíže k slunci, tím je intenzivnější světlo a energie záření.

Duchovní očista je proces, kterým jsou překážky pro světlo odstraněny a jeho jednota s Já je odhalena. Analogie světla a temnoty je příhodná. Lidstvo intuitivně chápe tento význam. Osvícení ukazuje, že zdroj existence – Světlo, které lidé hledali někde jinde nebo později – vyzařuje v tomto velkém okamžiku.

Otázka: *Existují určité rozdíly v zobrazeních konečné Reality (Boha) mezi světovými náboženstvími a mezi velkými mystiky, osvícenými učiteli a avatary. Jak lze tyto rozdíly urovnat?*

Odpověď: Jsou-li správně zasazeny do souvislostí, jakékoliv rozdíly lze vyřešit pochopením úrovně vědomí. Pokud se podíváme na avatary, velké učitele a osvícené mudrce v celé historii, jejich popisy konečné Reality (Boha) jsou stejné. Existuje absolutní shoda, že Božství je nekonečně soucitné, milující, pokojné, tiché, vševědoucí, všemocné, všudypřítomné a benigní. Všem je zřejmé, že podstata Boží vyzařuje jako Stvoření a je nekonečnou Mocí a Zdrojem veškeré existence. Božství je bez částí nebo rozdělení.

Každé zobrazení Boha, které se odchyluje od univerzální Pravdy, pochází z nižšího pochopení, které je produktem nižší úrovně vědomí. Nejčastějším omylem je promítání antropomorfních aspektů lidského ega na Boha. Tyto zkreslené pohledy lze snadno kalibrovat a sledoval jejich historický původ. Protože je Bůh konečný kontext nelineární Reality, tato skutečnost vylučuje rozdělení nebo postoje.

V rámci neduality nejsou postoje možné; tedy dualistické vnímání pocházející z postojů je zdrojem nedorozumění o Bohu, za které, bohužel, lidstvo zaplatilo velkou cenu.

Z výše uvedeného lze jasně vidět, že Bůh „nečiní“ nebo nemá „záměry“ a je bez postojů a programů. Akce je lineární koncept, který vyžaduje subjekt, objekt, sloveso, plus motiv, prostředek a konec. Pokud je Bůh mimo akce, pak není důvod mít strach z Boha, který je esencí a ne formou.

Je třeba si uvědomit, že vývoj vědomí lidstva byl progresivní. Mnoho raných náboženských doktrín postrádalo přesnost, stejně jako navigace před příchodem sextantu nebo kompasu. Skutečná chyba byla v nevědomosti o omezeních ega. Protože velká část církevní doktrín vyplývala z pozice, postrádaly vlastní autoritu, kterou nahrazovalo autoritářství. To, o čem se argumentuje, je fiktivní, protože v rámci Pravdy není žádný argument možný.

Otázka: *Jsou tedy všechny náboženské argumenty založeny na nesprávné interpretaci a na nedostatečném povědomí o hranicích intelektu?*

Odpověď: Ano. Oddaný student dneška má však okamžitý přístup k vyšším úrovním pravdivosti a ověřením pomocí svalového testu může zjistit jejich závěry. Vše, co je skutečně od Boha, přináší mír, harmonii a lásku a postrádá všechny formy negativity. Duchovně vědomá osoba si uvědomuje, že mohou nést pouze zprávu, že vnitřní pravda je učitel.

Otázka: *Existuje nějaká jednotná shoda mezi všemi náboženstvími?*

Odpověď: Všechna velká náboženství jsou monoteistická, a pravda je potvrzena absolutní, subjektivní realitou osvícení.

Veškerá duchovní pravda pochází zevnitř jako zjevení. Není vyslovována zvenku. Její charakter je z hlubokého vědění. Nekonečné povědomí osvícené bytosti vzniká z jeho vlastní podstaty a nikdy se nepřijímá jako informace nebo zpráva odjinud nebo od „druhých“. Všechny informace vycházejí z vnitřního Božského stavu (klasická Purusha mudrce), který nepotřebuje žádné externí informace.

Otázka: *Svět není příliš sofistikovaný ani vzdělaný v náboženství nebo duchovnosti. Ve skutečnosti nemůže ani mezi nimi rozlišovat. Brání to duchovního pokroku a pokroku evoluce vědomí lidstva?*

Odpověď: To bylo historicky pravdivé, ale v současnosti se to mění pozitivním způsobem. Donedávna společnost postrádala schopnost rozlišit pravé náboženství od klamavého, jako je kult. Dokonce i teď to přináší politické konflikty, když odštěpené skupiny zaujímají politické pozice a stávají se hrozbou pro společnost. To dokonce má za následek soudní konfrontace hlavních zemí světa.

V poslední době Francie přijala zákon, který „zastaví zneužívání stavu nevědomosti nebo situace slabosti“, protože francouzské právo vidí, že má odpovědnost ke společnosti, aby odradilo od činnosti (duchovní znásilnění) sobě sloužící kulty (kult kalibruje pod 200). Falešnost údajně náboženských, často násilných kultů, je zřejmá všem.

Otázka: *Jaký je základ schizmatu v pravém náboženství?*

Odpověď: Různé interpretace vznikají z nevědomosti nebo z postojů, které vyplývají z nedostatku povědomí o povaze vědomí nebo o duchovních tělech (tj. vyšší mentální, buddhické, atmické, atd.), ze kterých pramení porozumění, a čakry převládajícího duchovního těla (srdce, krku, třetího oka nebo korunní čakra). Historickým příkladem je křesťanský dialog a argumentace (která rozdělila katolickou církev na polovinu) o platnosti koncepce Boha jako Trojice (Otec, Syn a Duch svatý). Tento koncept potvrzuje, že Bůh, Otec / Stvořitel je transcendentní skutečností. Uznává také, že konečná Realita je schopná inkarnace, a proto je Bůh imanentní v lidském vědomí jako Bůh, Syn / Kristus. Nejen, že je Bůh transcendentní a imanentní, ale je také k dispozici lidské duši jako Přítomnost Já, nebo Vědomí (Duch Svatý).

Z našich předchozích diskusí je zřejmé, že Bůh není rozdělen na triádu, ale že princip Trojice dělá to, co je obtížné pochopit, srozumitelnější.

Jiná náboženství se přiblížila ke stejnému tématu, například Brahma / Višnu / Šiva; nebo jako v buddhismu Avalokiteschvara (ten soucitný); Amitabha (spasitel) a Siddhartha Gautama (historický Buddha).

Otázka: *Jak lze chybě zabránit nebo ji napravit?*

Odpověď: Za prvé je třeba si uvědomit kvality, které musí mít Božství, aby bylo Božstvím a že nekonečno, nazývané Bohem, je mimo formu, mimo dualitu, bez lidských atributů, bez částí, akcí nebo motivů, je úplné, kompletní, mimo čas a prostor, bez začátku a konce; a nic mu nechybí. Z tohoto Nejvyššího vzniká nekonečný soucit, klid, ticho a mír. Za druhé, člověk musí mít znalosti o egu, jeho mechanismech a jeho struktuře, která se zcela spoléhá na formu a dualitu. Pak, když nějaká změna nastane z toho, o čem víme, že je pravdivé, jak je popsáno výše, zdroj chyby může být diagnostikován jako specifická funkce ega, kterou lze kalibrovat. Za třetí, věrohodnost všech učení je podmíněna potvrzením metodou testování svalů a kalibrováním úrovně pravdy. Chyby lze tedy sledovat k jejich zdrojům, kterými jsou specifické postoje a tedy skutečné základy chyb.

Za čtvrté, přiměřené vysvětlení vyšší pravdy musí být prezentováno s dostatečnými podrobnostmi, aby nedošlo k nedorozumění. Chyby v historii byly způsobeny nedostatečnou hloubkou a šířkou vysvětlení, a proto nedostatečně vysvětlená pravda postrádá ochrannou oporu v porozumění.

Chyby pocházejí z koncepcí kvůli nedostatečné přehlednosti kontextu. Jsou také záměrně šířené z postranních motivů a kvůli ovládnutí ostatních lidí. Konečná pravda je realizována jako čistá, radikální subjektivita. Je sebe odhalující a mimo argumenty.

Nakonec, velkou hodnotu by mělo přehodnocení písem a duchovních učení použitím metody kalibračního výzkumu. Odchylinky pak mohou být vysvětleny a vyřešeny.

Otázka: *Jaké jsou vaše rady duchovnímu aspirantovi, který chce vážně realizovat stav osvícení?*

Odpověď: Duchovní angažovanost prostě znamená dát znovu do souvislostí cíl a smysl svého života.

To musí být úplné, vše zahrnující, takže život nebude rozdělen na duchovní práci versus běžný život. Celý život se nyní stává duchovní praxí, protože kontext se stává prioritou a zahrnuje každý čin, myšlenku nebo okamžik. Tento úhel pohledu již má za následek určitý stupeň nepřipoutanosti. Z tohoto hlediska je důraz v praxi kladen na pozorování veškerého obsahu vyvíjejícího se života bez jakéhokoli komentáře, kritiky nebo odsudku. Převládající postoj lze vyjádřit: „To vypadá, že je to takhle.“ Pozorovatel / svědek se odděluje od komentáře o životě a je pak schopen překonat názory, libosti a nelibosti, averze, přitažlivost, argumenty nebo námitky.

Život se rozvíjí sám od sebe a nepotřebuje komentář. Zvyk komentovat všechno, čeho je člověk svědkem, se musí dobrovolně odevzdat Bohu.

Ačkoli nepřipoutanost může vypadat jako úhel pohledu, není to opravdu postoj, ale naopak, znamená to nezaujmout žádný postoj. Vidíme ze stratifikované mapy úrovní vědomí, že pozorovatel / svědek je již o krok za hranicí běžného ega. Tato praxe umlčuje mysl a také vede k progresivnímu ústupu od zvyku ega promítat „já“ do všeho, co se děje. Když to je zdokonalené, život se pak jeví více neosobní, než osobní.

Tato praxe má za následek, že ego postupně přestává být zapojené a angažované v detailech života, do kterých je běžná mysl zachycená a zapletená. Klid vede k tomu, že člověk si je ještě věcí vědom, ale je nezúčastněný a pocit „já“ se posune od identifikace s obsahem k prožívajícímu a poté k pozorovateli / svědkovi.

Otázka: *Nevede to k lhostejnosti?*

Odpověď: Ve skutečnosti to vede k tomu, co bylo nazýváno „Božská indiference“. Pokojná mysl nemá žádné myšlenky nebo názory. Protože vědění nahrazuje myšlení, bude zjištěno, že komentáře nejsou nutné k úspěšnému splnění požadavků života a že to, čemu člověk věřil, že je nutné (myšlenky), je nadbytečné. Velkolepé krásy západu slunce nebo krásná hudba se zmenšují mentální činností.

Převládající vnitřní mlčení je prahem úsvitu uvědomění, že všechno se děje samo o sobě a že nic není zapříčiněno čímkoli, člověk si uvědomí, že takové konstrukce jsou pouze mentální zábavou.

Otázka: *Když se myšlení zastaví, necítí se člověk ztracený nebo v neznámém?*

Odpověď: Naopak, cítí, že se „našel“ a je doma, protože mysl žije pouze na povrchu života. Když mysl přestane mluvit, člověk si uvědomuje život. Člověk je do něj ponořený a není na povrchu, jako když o něm mluví. Paradoxně tohle umožňuje plnou účast. S poklesem egocentričnosti radost ze svobody a čirý tok života očistí člověka do celkové kapitulace. Člověk pak přestane reagovat na život, takže si ho můžete klidně vychutnat.

Otázka: *Ale neměl by člověk zaujímat postoje v životě, jako je například protest proti nespravedlnosti atd.?*

Odpověď: Mysl aspiranta musí obejít a odmítnout pokušení. Později uvidí, že nic nebylo ztraceno, protože to bylo jen pokušení a další iluze. Aspirant se vzdává marnivosti názorů a povinnosti zachránit svět. Vnitřní duchovní vývoj člověka má větší hodnotu pro společnost než jakákoli forma činnosti. Úroveň soucitu vyzařuje ven a tiše přispívá k lidské moudrosti.

Otázka: *Při nezaujímání postojů se pocit sebe sama přesune od „filmu“ obsahu a ustoupí od identifikace s ním. Stále uznává formu kvůli povědomí pozorovatele. Jak potom člověk překročí identifikaci s pozorovatelem?*

Odpověď: Výstup smyslu pro já prochází přes vrstvy vnímání k uvědomění si, že samotné vědomí je obrazovka, na které se vše odráží. To je vrozený primární substrát, který osvětluje schopnost povědomí / pozorování a být svědkem. Je považováno za neosobní, automatickou schopnost, která je věčně přítomná a

nepodléhá komentování nebo volným změnám. Je to schopnost bez forem, která „je“ sama o sobě. Nemění se zkušenostmi nebo koncepty. Stejně jako je hladina rybníka reflexní, ale neovlivňuje to, co odráží. Povrch rybníka nedělá žádný výběr. Když obtěžování myšlenek, postojů a názorů přestane rušit povrch, ten pak odráží nestranně. Povrch nejedná, ani nemá účel nebo cíle. Neexistuje žádné upřednostňování nebo opozice. Reflexní povrch neupravuje ani nerozlišuje, ale je vždy klidný a mírumilovný. Nemůže trpět ztrátou nebo mít profit ze zisku. Je to odrazné Světlo Já.

Smysl pro „Já“ je pak převzat Já jako svůj vlastní. Toto je mimo vůli a vychází z vlastního souhlasu. Přítomnost je zjevení toho, co umožňuje pocit sebe jako primordiální „Já“ a je základem pro celou subjektivitu. Na odrážejícím povrchu neexistuje žádný předmět ani objekt. Realita, která je zdrojem existence, nepodléhá existenci. Její vlastní substrát je Neprojevené (Unmanifest), z čehož vyvstávají existence a život.

Absolutní pravda Reality je samozřejmá; je mimo jsoucnost a bytostnost.

Otázka: *Slyšíme frázi: „Ten kdo hledá, je stejný jako ten kdo najde.“*

Odpověď: Vlastně to není správné. Pouze já může hledat. Velké Já nehledá. Když jsou překážky ega vyřešeny, Já je odhaleno; to nemůže být vyhledáváno nebo nalezeno. Mraky se odpařují na obloze a slunce svítí, ale mraky se nespojí se sluncem.

Otázka: *Už je jasné, proč Buddha nemluvil o Bohu.*

Odpověď: Docela. Existuje pouze nekonečná Realita, která je sebe odhalující ve stavu osvícení; proto přísně učil cestu do tohoto stavu samotného. Tradiční náboženství mají četné popisy, atributy a vlastnosti připisované Bohu, aby se konečná Pravda ztratila v množství přídavných jmen. Hledání takových definic Boha odvádí člověka z cesty do teologie a církevní doktríny. Ten se pak zaplete do zdoluhavých diskusí a mentálních konstrukcí, jako je „Je vůbec Bůh? „Nebo si nárokuje exkluzivitu některým zvláštním jménem pro Boha, které ani není možné v Pravdě Reality. Všechny druhy postojů mohou vést k tautologiím, a jediný zdroj Absolutní Pravdy je subjektivní ověření. Buddha byl tedy radikální realista. Například žádný popis sladkosti nemůže nahradit skutečnou zkušenost.

Postupovat podle přísné cesty k osvícení je specifická disciplína a závazek. Není to stejné jako praktikovat náboženství. Zatímco existuje mnoho náboženských zásad, které podporují hledání osvícení, je jich také mnoho, které nikoli a představují skutečné překážky. Být zbožný je jedna věc, být osvícený je zcela jiná věc.

Náboženství má obvykle tradiční frakci, stejně jako liberální. Konzervativní křídlo je obvykle autoritářské a doktrinářské a inklinuje k tuhosti, a to může být také agresivně odsuzující. „Liberální“ křídlo má tendenci být více humanitární a proto přesně duchovní ve skutečném významu tohoto termínu. V důsledku toho je víc kompatibilní s realizací osvícení.

Tradičně oddaní duchovní hledající vytvořili své vlastní skupiny a styly studia a

rozjímání. Ty obvykle vytvářejí následovníci určitého učitele nebo skupiny podobných učitelů, kteří odrážejí pravdu vnitřní cesty.

Pravé duchovní skupiny mají obvykle knihovnu, která obsahuje díla velkých světových osvícených mudrců. I když se zdánlivě poněkud mírně odlišují, z každého dobrého učitele vyzařuje stejná jedna velká Pravda a totéž Já. Není zde žádná doktrína, která musí být následována, ani nátlak na jiné lidi.

S velkým štěstím, a možná jako výsledek karmických zásluh, může mít taková oddaná duchovní skupina dokonce žijícího, osvíceného mudrce, ale to je extrémně vzácné. Skutečně osvícení mudrci jsou jen málo početní a ještě méně jsou dostupní.

Otázka: *Je zkušenost skutečné přítomnosti takového žijícího mudrce důležitá pro člověka hledajícího osvícení?*

Odpověď: Skutečně má velkou hodnotu. Já osvíceného mudrce vyzařuje energetické pole Přítomnosti. Duchovní aura adepta přijímá do sebe moc pole. Historicky se taková událost nazývá „milost guru“. Je to také dané karmicky a má to neviditelné výhody.

Postupem času byla Přítomnost jako vyzařování osvíceného učitele umělecky ztvárňována, jako halo (aura kolem hlavy, poz. překl.), které pochází z učitelovy korunní čakry. Výzkumem se zjistilo, že energie „halo“ vždy kalibruje téměř v úrovni 1000. Například při Poslední Večeři je přenos Božského Ducha na učedníky zaznamenaný jako přijímání duchovního vidění, které jim umožnilo vidět transfiguraci a vzestup Kristova ducha.

Pak, jako nyní, přímo zažívají energetické pole osvíceného učitele a získávají duchovní přínos. Tento zážitek je velmi vzácný a má velkou hodnotu.

Následující část: [Kapitola 18: „Bez mysli“](#)